

for det er dobbelt ønskeligt at kunne faae militair Assistance. Der er Ingen, der mere end jeg skal være villig til at indrømme, at det er en uheldig Maade at give Borgerne Hjælp paa, at de ere nødsagede til at requirere Vagten's Assistance; det fører mange Ubehageligheder med sig, og det er en stor Uregelmæssighed, at istedetfor Politiet skal en Vagtcommando komme og holde Orden. Det er uheldigt af den Grund, at man ikke kan gjøre Regning paa, at militaire Personer just med stor Færdighed skulle kunne bevæge sig paa et Gebeet, hvor det saa ofte kommer an paa at være Forligsmægler mellem Tumultuanterne. Det vil ogsaa ikke sjældent have til Følge, at man requirerer Vagtmandskab, fordi man mener, at det er Noget, som vil være ret ubehageligt for den, man vil have, det skal gaae ud over; Chicane er her ikke uden al Indflydelse, hvorhos jeg tillige skal paapege en Omstændighed, som gjør, at det kan være yderligere ubehageligt at benytte denne Fremgangsmaade, den nemlig, at der fortiden ligger thvstaltende Militaire her i Kjøbenhavn, og man kan let forestille sig, hvorledes det mange Gange vil gaae til, naar man sender thvst Mandskab ind mellem danske Tumultuanter. Men, som jeg har fremhævet, er Politiets Mangel paa tilstrækkelig Styrke Grunden til, at man ikke for Tiden kan hæve § 8 uden at risikere, at Borgerne kunne komme til at mangle den Beskyttelse, hvorpaa de have et bestemt Krav.

Idet jeg saaledes har imøbegaaet de Bemærkninger, som den ærede Forespørger har gjort, er der 2 Punkter med Hensyn til den nævnte § 8, hvori jeg er aldeles enig med ham. For det Første, at det er en vistnok uheldig Bestemmelse, at den Borger, som ønsker at faae den militaire Assistance, skal selv gaae hen til Vagten og forevise sit Borgerbrev. Det er en Selvfølge, at man paa denne Maade netop vil kalde ham bort fra sit Huus paa den Tid, hvor hans Nærværelse for at forebygge Bolsomhedernes yderligere Udvikling kan være nødvendig. Endnu mere erkjender jeg, at det, hvis jeg maa bruge det Udtryk, er en forkastelig Bestemmelse, at den Borger, der vil have Hjælp af Vagten, skal være pligtig til at lade sig, som

Rescriptet udtrykker sig, „arrestere“. Jeg skal slet ikke gjøre opmærksom paa, at det ikke er nogen egentlig Arrest, hvorom her er Tale, skjøndt Rescriptet bruger dette Udtryk; thi ellers vilde Bestemmelser komme i Strid med Grundlovens § 85. Den Paagjældende skal alene være tilstede, og vilde man holde ham i længere Tid, maatte ogsaa Grundlovens Bestemmelse blive at iagttage, saa at der maatte gives en Henselse derfor. Men det er i sig selv en høist uheldig Bestemmelse. Der er ikke Tvivl om, at man er berettiget til ad administrativ Veie at hæve den Bestemmelse, som saaledes indholdes i Rescriptet; der behøves ingen Lov til det; man kan ophæve hele Paragraphen, og man kan forandre den i Henseende til de 2 Punkter, som jeg udhævede, uden at der behøves Andet end allerhøieste Resolution for det, naar man ikke lader Forandringen gaae i en saadan Retning, at man derved kommer til at træde ind paa Lovgivningens Gebet. Jeg er derfor aldeles stemt paa at bidrage, hvad der staaer i min Magt, til, at de 2 Punkter kunne blive hævede: deels Bestemmelser, at Vedkommende selv skal forevise sit Borgerbrev, idet det maa være nok, at han fremsender sit Borgerbrev eller Næringsbevis, deels Bestemmelser, at den, der requirerer en Person arresteret ved militair Magt, selv skal underkaste sig Arrest. Jeg skal kun tilføje en Bemærkning, som allerede vil findes tilstrækkelig begrundet ved; hvad jeg udtalte i Begyndelsen af mine Ytringer, den nemlig, at det ikke kan være Justitsministeren, der har at gjøre de herhen hørende Skridt; det maa være Krigsministeren, da her er Tale om et militairt Rescript til Commandanten og det angaaer militaire Forhold; men jeg nærer ikke et Dieblit Tvivl om, at naar Justitsministeriet sætter sig i Bevægelse for at faae de omhandlede Bestemmelser hævede, vil det ganske vist skee, og jeg gjentager min tidligere Ytring, at det skal være mig magtpaaliggende at faae disse 2 uheldige Bestemmelser hævede snarest muligt.

Rugaard: Jeg kan ikke Andet end meget takke den høitagtede Justitsminister for det velvillige Svar, han har givet paa min Forespørgsel; men idet jeg gjør dette, kan jeg hel-